FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)
den 16 september 1998 *

I de förenade målen T-133/95 och T-204/95,

International Express Carriers Conference (IECC), branschorganisation bildad enligt schweizisk rätt, Genève (Schweiz), företrädd av advokaten Éric Morgan de Rivery, Paris, och advokaten Jacques Derenne, Bryssel och Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av Francisco Enrique González Díaz, rättstjänsten och Rosemary Caudwell, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, därefter av Rosemary Caudwell och Fabiola Mascardi, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av Nicholas Forwood, QC, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av Stephanie Ridley, Treasury Solicitor's Department och, under det muntliga förfarandet, av Nicholas Green, QC, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Förenade kungarikets ambassad, 14, boulevard Roosevelt, Luxemburg,

Deutsche Post AG, företrädd av advokaten Dirk Schroeder, Köln, delgivningsadress: advokatbyrån Loesch och Wolter, 11, rue Goethe, Luxemburg

och

Post Office, företrädd av Ulick Bourke, Solicitor of the Supreme Court of England and Wales och, under det muntliga förfarandet, även av Stuart Isaacs, QC, och Sarah Moore, barrister, delgivningsadress: advokatbyrån Loesch och Wolter, 11, rue Goethe, Luxemburg,

och i mål T-133/95,

La Poste, företrädd av advokaterna Hervé Lehman och Sylvain Rieuneau, Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Aloyse May, 31, Grand-Rue, Luxemburg,

intervenienter,

angående en talan om, i huvudsak, ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 6 april och den 14 augusti 1995 att slutgiltigt avslå den del av det klagomål som sökanden framställt den 13 juli 1988 som avsåg vissa offentliga postoperatörers försök att med tillämpning av artikel 25 i konventionen om Världspostföreningen spärra post som varit föremål för remail,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki och J. D. Cooke,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 13 maj 1997,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

International Express Carriers Conference (IECC) och remail

1 International Express Carriers Conference (IECC) är en sammanslutning som företräder intressena hos vissa företag som tillhandahåller kurirtjänster. Dess medlemmar erbjuder bland annat tjänster i form av så kallad remail (vidaresändning av post), vilken består i att transportera post från landet A till landet B för att lämna den till den lokala offentliga postoperatör som ombesörjer den slutliga befordran inom det egna territoriet eller till landet A eller C.

2 Vanligen görs åtskillnad mellan följande tre kategorier av remail:

— "Remail ABC", som innebär att post med ursprung i landet A transporteras av privata bolag och införs i landet B:s allmänna postnät för att via det traditionella internationella postnätet befordras till landet C, där postens slutadressat har sin hemvist.

— "Remail ABB", som innebär att post med ursprung i landet A transporteras av privata bolag och införs i landet B:s allmänna postnät för att befordras till postens slutadressat som har sin hemvist i landet B.

— "Remail ABA", som innebär att post med ursprung i landet A transporteras av privata bolag och införs i landet B:s allmänna postnät för att via det traditio-

nella internationella postnätet återsändas till landet A, där postens slutadressat har sin hemvist.

3 Till dessa tre typer av remail kan läggas så kallad icke-fysisk remail. Denna typ av remail innebär att information med ursprung i landet A på elektronisk väg transporteras till landet B, där den som sådan eller efter bearbetning trycks på papper samt transporteras och införs i det allmänna postnätet i landet B eller C, för att via det traditionella internationella postnätet befordras till landet A, B eller C, där postens slutadressat har sin hemvist.

Terminalavgifter och konventionen om Världspostföreningen

4 Konventionen om Världspostföreningen (UPU) antogs den 10 juli 1964 inom ramen för Förenta nationerna. Samtliga medlemsstater i Europeiska gemenskapen är anslutna till konventionen, som utgör ramen för samarbetet mellan postförvaltningar över hela världen. Det är inom denna ram som man har upprättat Europeiska post- och telesammanslutningen (nedan kallad CEPT), i vilken alla de europeiska postförvaltningar som är föremål för sökandens klagomål ingår.

5 I postverksamheten medför sorteringen av inkommande post och utdelningen av denna post till adressaterna betydande kostnader för de offentliga postoperatörerna. UPU:s medlemmar antog därför år 1969 ett system med fasta kompensationsavgifter som fastställs beroende på typen av post och som kallas terminalavgifter. Detta går tillbaka till en princip som har gällt sedan UPU grundades och som innebär att varje offentlig postoperatör tar på sig kostnaderna för sortering och utdelning av inkommande post utan att fakturera de offentliga postoperatörerna i det land där posten har sitt ursprung. Det ekonomiska värdet av den utdelningsservice som de olika postförvaltningarna tillhandahåller, dessa förvaltningars kostnadsstruktur och de avgifter som tas ut av kunderna kan skilja sig väsentligt åt. Skillnaden mellan priset för nationella och internationella försändelser i olika

medlemsstater och "terminalavgifternas" höga nivå jämfört med de olika priser som gäller på det nationella planet utgör de avgörande orsakerna till fenomenet remail. De som tillhandahåller remail har nämligen bland annat för avsikt att dra fördelar av dessa prisskillnader genom att erbjuda affärsbolag transport av deras post till de offentliga postoperatörer som erbjuder de bästa villkoren vad avser pris i förhållande till kvalitet beträffande en viss destination.

6 I artikel 23 i 1984 års UPU-konvention, som blev artikel 25 i 1989 års UPU-konvention, anges följande:

"1. Inget medlemsland har skyldighet att acceptera, befordra eller dela ut till adressaterna sådana brevförsändelser som avsändare med hemvist på dess territorium postar eller låter posta i ett främmande land, i avsikt att utnyttja det lägre porto som gäller där. Detsamma gäller försändelser som postas i stora kvantiteter, oavsett om detta görs i syfte att utnyttja ett lägre porto eller inte.

2. Punkt 1 skall utan åtskillnad tillämpas både på försändelser som iordningsställs i det land där avsändaren bor och sedan transporteras över gränsen och på försändelser som iordningställs i ett främmande land.

3. Den berörda förvaltningen har rätt att antingen returnera försändelsen till ursprunget eller påföra porto till inhemsk taxa. Om avsändaren vägrar betala detta porto, kan förvaltningen förfara med försändelsen i enlighet med vad som föreskrivs i den inhemska lagstiftningen.

4. Inget medlemsland har skyldighet att befordra eller dela ut till adressaterna sådana brevförsändelser som avsändare har postat eller låtit posta i stor kvantitet i ett annat land än det där de har sin hemvist. Den berörda förvaltningen har rätt att

antingen återsända sådana försändelser till ursprunget eller returnera dem till avsändaren utan att återbetala portot."

IECC:s klagomål och 1987 års CEPT-avtal.

7 Den 13 juli 1988 framställde IECC ett klagomål till kommissionen med stöd av artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204, svensk special-utgåva, område 8, volym 1, s. 8, nedan kallad förordning nr 17). I huvudsak anförde klaganden följande: För det första att vissa offentliga postoperatörer i Europeiska gemenskapen och i tredje land i oktober 1987 hade ingått ett avtal i Bern om prisfastställelse beträffande terminalavgifter (nedan kallat CEPT-avtalet). För det andra hade vissa offentliga postoperatörer för avsikt att tillämpa ett avtal om marknadsuppdelning, genom att med stöd av artikel 23 i UPU-konventionen vägra dela ut brev som postats av en kund hos en offentlig postoperatör i ett annat land än det där kunden har sin hemvist.

8 Det är obestritt att fjorton offentliga postoperatörer, däribland tolv från Europeiska gemenskapen, den 17 januari 1995 undertecknade ett preliminärt avtal om terminalavgifter, vilket var tänkt att ersätta 1987 års CEPT-avtal. I det så kallade Reims-avtalet (system med ersättning för utdelning av gränsöverskridande post mellan offentliga postoperatörer som tillhandahåller en obligatorisk allmän postbefordringsservice) föreskrivs i huvudsak ett system genom vilket postförvaltningen på mottagarorten tar ut ersättning från postförvaltningen på ursprungsorten med en fast procentsats av inrikesportot för varje enskild brevförsändelse som den tar emot. En slutlig version av detta avtal undertecknades den 13 december 1995 och delgavs kommissionen den 19 januari 1996 (EGT C 42, 1996, s. 7).

9 Den första delen av IECC:s klagomål rörde tillämpningen av artikel 85 i EG-fördraget på CEPT-avtalet.

10 I den andra delen av klagomålet anklagade IECC vissa offentliga postoperatörer för att tillämpa ett system som var avsett att dela upp de nationella postmarknaderna med stöd av artikel 23 i UPU-konventionen. IECC hävdade att de brittiska, tyska och franska offentliga postoperatörerna (nedan kallade Post Office, Deutsche Post och La Poste) bland annat hade försökt att avskräcka affärsbolag från att anlita tjänster från privata remail-företag, sådana som IECC:s medlemmar, eller att avskräcka andra offentliga postoperatörer från att samarbeta med sådana privata företag. Detta framgår bland annat av en skrivelse som Post Office i januari 1987 riktade till olika offentliga postoperatörer, varav en i gemenskapen.

11 IECC gjorde också gällande att Deutsche Post under våren 1988 hade försökt avstyra remail genom att erinra de tyska användarna av denna tjänst om artikel 23 i UPU-konventionen och genom att spärra och återsända internationell "inkommande" post vars adressater var etablerade i Tyskland.

12 På begäran av kommissionen skickade IECC den 2 juni 1989 en kompletterande inlaga rörande artikel 23.1 i UPU-konventionen, och särskilt rörande frågan om "remail ABA".

13 Därutöver inkom IECC i oktober 1989 med upplysningar från bolaget TNT Skypac angående La Postes åtgärder för att spärra post som var destinerad till Afrika.

Kommissionens handläggning av klagomålet

14 De offentliga postoperatörer som utpekats i sökandens klagomål inkom med svar på kommissionens frågor i november 1988. Under perioden juni 1989 till februari 1991 ägde en omfattande skriftväxling rum mellan å ena sidan IECC och å andra

sidan olika tjänstemän vid generaldirektoratet för konkurrens (GD IV) samt kommissionsledamöterna Martin Bangemanns och Leon Brittans kanslier.

15 I april 1989 försäkrade Post Office kommissionen om att den inte själv hade använt de befogenheter som följer av artikel 23.4 i UPU-konventionen och inte hade för avsikt att använda dem i framtiden. I juni 1989 underrättade Deutsche Post kommissionen om att den var beredd att avstå från tillämpning av denna bestämmelse och i oktober 1989 uppgav Deutsche Post att den inte längre tillämpade bestämmelsen.

16 Den 18 april 1991 underrättade kommissionen IECC om att den "hade beslutat inleda ett förfarande enligt bestämmelserna i förordning nr 17 ... på grundval av artiklarna 85.1 och 86 i EG-fördraget".

17 Den 7 april 1993 underrättade kommissionen IECC om att den hade antagit ett meddelande om anmärkningar den 5 april 1993 och att detta meddelande hade tillställts de berörda offentliga postoperatörerna.

18 Den 13 juli 1994 tillställde kommissionen IECC en skrivelse, i vilken den angav följande: "Det är emellertid oroande att [Deutsche Posts ...] postservice vid ett växande antal tillfällen har spärrat post som materiellt sett har iordningsställts i exempelvis Nederländerna för att skickas till tyska kunder, och förklarat att denna post utgör 'icke-fysisk remail ABA'."

19 Den 26 juli 1994 anmodade IECC kommissionen, med tillämpning av artikel 175 i fördraget, att tillställa sammanslutningen en skrivelse, i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, 1963, s. 2268, svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32, nedan kallad förordning 99/63), för det fall att kommissionen inte ansåg det nödvändigt att fatta ett beslut om förbud gentemot de offentliga postoperatörerna.

20 Den 23 september 1994 tillställde kommissionen IECC en skrivelse i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63, angående den del av klagomålet som avsåg CEPT-avtalet. Vad beträffar spärrandet av icke-fysisk remail ABA, angav kommissionen att den "ansåg detta förfarande som mycket allvarligt och [hade] för avsikt att sätta stopp för sådant missbruk".

21 Den 23 november 1994 anmodade IECC kommissionen att ta ställning till klagomålet. IECC begärde dessutom att få tillgång till handlingarna i ärendet.

22 Den 15 februari 1995 väckte IECC passivitetstalan, eftersom den ansåg att kommissionen inte hade tagit ställning i den mening som avses i artikel 175 i fördraget. Ärendet registrerades under målnummer T-28/95.

23 Den 17 februari 1995 tillställde kommissionen IECC dels beslutet att avslå IECC:s klagomål vad avsåg tillämpningen av artikel 85 i fördraget på CEPT-avtalet, dels en skrivelse enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 med information om skälen till varför kommissionen inte kunde bifalla IECC:s begäran i fråga om spärrandet av post på grundval av artikel 23 i UPU-konventionen.

24 Den 22 februari 1995 meddelade IECC kommissionen sina synpunkter på sistnämnda skrivelse. IECC anmärkte bland annat följande:

"Såvitt IECC känner till var alla de påtalade begränsningarna resultatet av att artikel 23.4 i UPU-konventionen tillämpats på remail ABC. Då er skrivelse av den 17 februari inte nämner de åtgärder som har vidtagits för att begränsa remail ABC, kan IECC inte anse att den utgör en rimlig grund för att avslå klagomålet."

25 Den 6 april 1995 tillställde kommissionen sökanden ett beslut avseende den andra delen av klagomålet, i vilket den bland annat angav följande:

"4. De synpunkter som senare har framförts av er juridiske rådgivare ..., den 22 februari 1995, kan av nedan angivna skäl inte anses innehålla något argument som ger kommissionen grund för att ändra sin ståndpunkt. Syftet med förevarande skrivelse är att underrätta er om kommissionens slutliga beslut i fråga om de påståenden i ert klagomål som rör spärrandet av post på grundval av artikel [23] i UPU-konventionen.

5. Kort sammanfattad innehöll den skrivelse som kommissionen skickade till er den 17 februari 1995 med tillämpning av artikel 6 i förordning nr 99/63 en definition av fyra kategorier av försändelser som har spärrats med tillämpning av UPU-konventionen, nämligen fysisk kommersiell remail ABA, fysisk icke-kommersiell eller privat remail ABA, så kallad icke-fysisk remail ABA ... och normal gränsöverskridande post.

6. Vad beträffar fysisk kommersiell remail ABA, anser kommissionen att i den mån en verksamhet som består i att i affärssyfte samla upp post hos boende i landet B för remail i landet A med slutdestination i landet B utgör ett kringgående av det nationella monopolet för inrikes postutdelning (ett monopol som föreskrivs i landet B:s lagstiftning), kan det under rådande omständigheter anses vara en tillåten handling att spärra denna post då den återvänder till landet B och detta utgör således inte ett missbruk av dominerande ställning i den mening som avses i artikel 86 i EG-fördraget. ... Kommissionen vill särskilt framhålla att kringgåendet av det nationella monopolet 'är lönsamt just på grund av att terminalavgifternas nivåer för närvarande befinner sig i obalans' och att det är just av denna anledning som ett visst skydd kan vara befogat på detta stadium. ...

7. Vad gäller spärrandet av fysisk icke-kommersiell remail ABA, så kallad icke-fysisk remail och normal gränsöverskridande post, anser kommissionen att

eftersom IECC:s medlemmar inte ägnar sig åt verksamhet som omfattar denna typ av post, kan spärrandet av sagda post inte påverka deras affärsverksamhet och de har således inte ett sådant berättigat intresse i saken, i den mening som avses i artikel 3.2 i förordning nr 17, som ger rätt att framställa klagomål till kommissionen beträffande överträdelser av konkurrensreglerna.

... Enligt vår uppfattning ... har så kallad icke-fysisk remail följande scenario: Ett multinationellt bolag, till exempel en bank, ... upprättar en central infrastruktur för utskrift och avsändning i en viss medlemsstat A. Information skickas på elektronisk väg från bankens alla dotterbolag och filialer till centralenheten, där denna information omvandlas till fysisk post i form av till exempel bankkontoutdrag, vilka sedan görs i ordning för att frankeras och avlämnas till den lokala offentliga postoperatören ...

... Vi anser inte att det finns någon uppgift som visar på vilket sätt IECC:s medlemmar skulle kunna vara inblandade i denna typ av verksamhet ...

8. Mot bakgrund av övervägandena ovan underrättas ni härmed om att er ansökan av den 13 juli 1988, som är grundad på artikel 3.2 i förordning nr 17/62, avslås i fråga om den del som avser spärrandet av fysisk kommersiell remail ABA, fysisk icke-kommersiell remail ABA, 'icke-fysisk remail' och normal gränsöverskridande post."

26 Den 12 april 1995 tillställde kommissionen IECC en skrivelse, i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63, rörande tillämpningen av konkurrensreglerna på spärrandet av remail ABC. IECC besvarade denna skrivelse den 9 juni 1995.

27 Den 14 augusti 1995 fattade kommissionen ett slutligt beslut angående vissa offentliga postoperatörers spärrande av remail ABC, i vilken den angav följande:

"(A) Spärrandet av remail ABA

3. ... [N]i har mottagit en skrivelse, daterad den 6 april 1995, ... enligt vilken den del av ert klagomål som rör spärrandet av fysisk kommersiell remail ABA, fysisk icke-kommersiell remail ABA, 'icke-fysisk remail' och normal gränsöverskridande post har avslagits ...

(B) Spärrandet av remail ABC

6. [IECC] har i sin skrivelse av den 9 juni 1995 anfört att i) kommissionen inte längre är behörig att fatta ett nytt beslut i denna fråga och att ii) även om kommissionen vore behörig, är det av flera skäl olämpligt att avslå denna del av klagomålet ...

...

11. Den 21 april 1989 försäkrade Post Office kommissionen om att den inte själv hade använt de befogenheter som följer av artikel 23.4 i UPU-konventionen och inte heller hade för avsikt att tillämpa dem i framtiden. Den 10 oktober 1989 underrättade dåvarande Bundespost Postdienst på samma sätt kommissionen om att den inte längre tillämpade artikel 23.4 på remail ABC mellan medlemsstaterna. ...

13. Även om det stämmer att kommissionen kan fatta ett formellt beslut om förbud mot ett konkurrensbegränsande beteende som redan har upphört, är den inte skyldig att göra detta, och den avgör själv om en sådan åtgärd är lämplig med hänsyn till de särskilda omständigheterna i det aktuella ärendet. I detta fall finns det inte något bevis för att de båda postoperatörer som avses i IECC:s klagomål från år 1988 ... inte har uppfyllt sina respektive åtaganden gentemot kommissionen år 1989, att avstå från att tillämpa artikel 23.4 på remail ABC ...

14.5. Kommissionen vill understryka att enbart förekomsten av artikel 23/25 i UPU-konventionen inte nödvändigtvis strider mot gemenskapens konkurrensregler. Det är nämligen enbart utnyttjandet av de handlingsmöjligheter som följer av artikel 23/25 som under vissa omständigheter — det vill säga medlemsstaterna emellan — kan utgöra en överträdelse av dessa regler. ...

15. IECC:s ansökan om att kommissionen skall ålägga postförvaltningarna stränga viten för att få överträdelserna av gemenskapens konkurrensregler att upphöra stämmer illa överens med IECC:s oförmåga att styrka att överträdelserna fortfarande pågår eller att det föreligger en faktisk risk för att de återupptas.

...

18. La Poste inkom med genmäle den 24 oktober 1990 och upprepade att den ansåg att en ... tillämpning av artikel 23 i UPU-konventionen var tillåten enligt gemenskapsrätten. Denna incident behandlades senare i meddelandet om anmärkningar, eftersom La Poste vidhöll sin ståndpunkt att tillämpningen av artikel 23 i UPU-konventionen inte var oförenlig med gemenskapsrätten.

19. Mot bakgrund av förevarande omständigheter och med hänsyn till att incidenten utgjorde en isolerad företeelse och att det saknas bevis för att La Poste kommer att återfalla i ett sådant beteende, finner kommissionen att det inte är nödvändigt att fatta ett beslut om förbud gentemot La Poste."

Förfarande

28 Sökanden har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 20 juni 1995, med stöd av artikel 173 i fördraget väckt talan om ogiltigförklaring av beslutet av den 6 april 1995. Detta ärende har registrerats under målnummer T-133/95.

29 Sökanden har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 oktober 1995, med stöd av artikel 173 fördraget väckt talan om ogiltigförklaring av beslutet av den 14 augusti 1995. Detta mål har registrerats under målnummer T-204/95.

30 Genom beslut av den 6 februari 1996 biföll ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning, i utökad sammansättning, ansökningarna från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Post office, La Poste och Deutsche Post om att få intervenera till stöd för kommissionens yrkanden i mål T-133/95.

31 Genom beslut av den 13 maj 1996 biföll ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning, i utökad sammansättning, ansökningarna från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Post office, La Poste och Deutsche Post om att få intervenera till stöd för kommissionens yrkanden i mål T-204/95.

32 Den 7 augusti 1996 återkallade La Poste sin interventionsansökan i mål T-204/95. Genom beslut av den 26 november 1996 godkände ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning, i utökad sammansättning, återkallelsen av La Postes interventionsansökan i mål T-204/95.

33 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet. Såsom processledande åtgärd anmodade rätten vissa parter att förete handlingar och besvara vissa frågor, antingen skriftligen eller muntligen vid förhandlingen. Parterna har efterkommit denna anmodan.

34 I enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna har målen T-28/95, T-110/95, T-133/95 och T-204/95, som har anhängiggjorts av samma sökanden och som rör samma sak, förenats med avseende på det muntliga förfarandet, genom beslut av ordföranden på tredje avdelningen i utökad sammansättning den 12 mars 1997.

35 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid offentligt sammanträde den 13 maj 1997.

36 Efter att ha hört parterna beslutade förstainstansrätten, i enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna, att förena målen T-133/95 och T-204/95 med avseende på domen.

37 Den 26 september 1997 begärde sökanden att det muntliga förfarandet skulle återupptas, i enlighet med artikel 62 i rättegångsreglerna. På förstainstansrättens förfrågan förklarade kommissionen, Post Office, La Poste och Deutsche Post att de inte fann någon anledning att återuppta det muntliga förfarandet. Den 26 februari 1998 begärde sökanden ånyo att det muntliga förfarandet skulle återupptas. Förstainstansrätten fann att det, med hänsyn till de handlingar som sökanden företett, inte fanns anledning att bifalla begäran. Det förhöll sig nämligen så, att de nya omständigheter som sökanden åberopat till stöd för sin begäran antingen inte

utgjorde omständigheter som var avgörande för tvisten i fråga eller inskränkte sig till att påvisa sådana händelser som uppenbarligen hänförde sig till tiden efter det att det omtvistade beslutet hade fattats. Dessa händelser kunde följaktligen inte påverka beslutets giltighet.

Parternas yrkanden

Mål T-133/95

38 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 6 april 1995,

— besluta om varje annan åtgärd som rätten finner lämplig för att få kommissionen att följa artikel 176 i fördraget, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

39 Vidare har sökanden i sitt yttrande över interventionsinlagorna yrkat att förstainstansrätten skall

— avslå interventionsansökan från Post Office,

— förplikta intervenienterna att ersätta de kostnader som är knutna till yttrandet över interventionen, och

— besluta om företeende av vissa handlingar.

40 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

41 Deutsche Post har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta kostnaderna för Deutsche Posts intervention.

42 La Poste har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta kostnaderna för La Postes intervention.

43 Förenade kungariket och Post Office har yrkat att talan skall ogillas.

44 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att kommissionens skrivelse av den 14 augusti 1995 är en nullitet,

— i andra hand ogiltigförklara kommissionens beslut av den 14 augusti 1995 och besluta om varje annan åtgärd som rätten finner lämplig för att få kommissionen att följa artikel 176 i fördraget, samt

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

45 I sin replik har sökanden dessutom yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att kommissionens skrivelse av den 12 april 1995 är en nullitet, och

— begära, i enlighet med artiklarna 64 och/eller 85 i rättegångsreglerna, att kommissionen före det muntliga förfarandet skall förete vissa handlingar som den har åberopat till stöd för slutsatserna i sitt beslut eller, om handlingarnas konfidentialitet åberopas, i varje fall skall ge förstainstansrätten möjlighet att granska dessa handlingar.

46 Vidare har sökanden, i sitt yttrande över interventionsinlagorna, yrkat att förstainstansrätten skall

— avslå interventionsansökan från Post Office,

— förplikta intervenienterna att ersätta de kostnader som är knutna till yttrandet över interventionen, och

— besluta om företeende av vissa handlingar.

47 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

48 Deutsche Post har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive Deutsche Posts egna kostnader.

49 Post Office samt Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har yrkat att talan skall ogillas.

Huruvida interventionsansökningarna från Post Office kan upptas till prövning

50 Enligt sökanden är interventionsansökningarna från Post Office i målen T-133/95 och T-204/95 oförenliga med artikel 116.4 a i rättegångsreglerna, eftersom de inte anger vilken part de är avsedda att stödja, och måste därför avslås.

51 Enligt artikel 37.3 i domstolens EG-stadga och artikel 116.4 a i förstainstansrättens rättegångsregler får interventionsinlagan endast ha till föremål att stödja ett yrkande som framställts av en av parterna i målet. Av interventionsansökan från Post Office i respektive mål framgår dock att interventionen är avsedd att stödja kommissionens yrkande, även om det inte finns något uttryckligt yrkande i detta hänseende. Sökanden kan således inte ha svävat i någon större osäkerhet beträffande räckvidden av eller syftet med interventionsansökningarna. Det bör vidare erinras om att interventionsansökan från Post Office, i enlighet med artikel 115.2 e i rättegångsreglerna, innehöll uppgifter om de yrkanden som intervenienten önskar stödja genom interventionen och att det i punkt 1 i slutet i ovannämnda beslut av den 6 februari och den 13 maj 1996 angavs att Post Office tilläts intervenera "till stöd för svarandens yrkanden". Mot denna bakgrund skall sökandens yrkande ogillas.

Huruvida yrkandet att förstainstansrätten skall ålägga kommissionen att vidta lämpliga åtgärder för att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 176 i fördraget kan upptas till prövning

52 Enligt fast rättspraxis är det inte gemenskapsdomstolarnas uppgift att ålägga gemenskapsinstitutionerna att handla eller att sätta sig i deras ställe, när de granskar en rättsakts lagenlighet. Enligt artikel 176 i fördraget åligger det den berörda institutionen att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa en dom som meddelats i ett mål om ogiltigförklaring.

53 Sökandens yrkande skall således avvisas.

Saken

54 Inledningsvis finns anledning att fastställa vad besluten av den 6 april och den 14 augusti 1995 har för räckvidd, eftersom parterna är oeniga på denna punkt (A). Därefter skall grunderna i mål T-133/95 (B) och de särskilda grunderna och yrkandena i mål T-204/95 (C) behandlas. De i båda målen åberopade grunderna rörande maktmissbruk och åsidosättandet av vissa allmänna rättsprinciper kommer slutligen att behandlas tillsammans (D).

A — Räckvidden av besluten av den 6 april och den 14 augusti 1995

Parternas argument

55 Sökanden har i sin replik i mål T-133/95 gjort gällande att det framgår av punkt 1—4 i beslutet av den 6 april 1995 att beslutet inte bara rör spärrandet av remail ABA utan även spärrandet av remail ABC. Det fanns således ingenting i detta beslut som kunde föranleda tanken att den senare typen av spärrande skulle bli föremål för beslutet av den 14 augusti 1995. Vidare skulle kommissionen i sin svarsinlaga i detta mål ha medgivit att skrivelsen av den 17 februari 1995, i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63, rörde hela den andra delen av klagomålet.

56 Enligt sökanden har kommissionen i efterhand försökt begränsa räckvidden av beslutet av den 6 april 1995, i den enda avsikten att dölja bristen på motivering av detta beslut. Redan den 22 februari 1995 hade sökanden således uppmärksammat kommissionen på det faktum att frågan om remail ABC hade mörklagts i skrivelsen av den 17 februari 1995.

57 Kommissionen har erinrat om att den inte har behandlat klagomålet såvitt avser remail ABC i sin skrivelse av den 17 februari 1995, vilket sökanden anmärkte på i sin skrivelse av den 22 februari 1995. Detta är anledningen till att beslutet av den 6 april 1995 inte omfattar denna del av klagomålet, utan endast de andra formerna av spärrande.

Förstainstansrättens bedömning

58 Av beslutet av den 6 april 1995 — närmare bestämt av punkt 8 som utgör slutet i detta beslut och punkt 5—7 som utgör dess motivering — framgår det att beslutet är begränsat till att omfatta de delar av klagomålet som rör spärrandet av fysisk kommersiell remail ABA, fysisk icke-kommersiell remail ABA, icke-fysisk remail och normal gränsöverskridande post, vilka uppräknades i kommissionens beslut av den 17 februari 1995. Sökanden hade för övrigt själv i sin skrivelse av den 22 februari 1995 (citerad i punkt 24 ovan) understrukit att kommissionens skrivelse av den 17 februari 1995, som skickades i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 och som föregick beslutet av den 6 april 1995, hade begränsad räckvidd.

59 En genomgång av beslutet av den 6 april 1995 ger följaktligen vid handen att den del av klagomålet som avser remail ABC inte omfattas av detta beslut.

60 Den omständigheten att remail ABC har utelämnats på grund av glömska, eller tvärtom beror på kommissionens bestämda avsikt, är inte av sådan art att den ändrar den objektiva begränsningen av tillämpningsområdet för beslutet av den 6 april 1995.

61 Det framgår för övrigt av själva ordalydelsen av beslutet av den 14 augusti 1995 att detta beslut endast rör kommissionens slutliga bedömning av den del av klagomålet som avser remail ABC.

62 Sökandens invändning angående räckvidden av besluten av den 6 april och den 14 augusti 1995 skall således ogillas.

B — Grunder som enbart har anförts i mål T-133/95

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 190 i fördraget

Parternas argument

63 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att beslutet av den 6 april 1995 saknar motivering eller är otillräcklig motiverat i fråga om avslaget på den del av klagomålet som rör dels remail ABC, dels icke-fysisk remail.

64 Sökanden har vidare hävdat att varken meddelandet om anmärkningar, skrivelsen av den 17 februari 1995 — som skickades i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 — eller beslutet av den 6 april 1995 innehåller några uppgifter som visar att kommissionen har prövat den del av klagomålet i vilken sökanden påtalade att tillämpningen av artikel 23 i UPU-konventionen hade säkerställts genom avtal som i detta syfte hade ingåtts mellan de offentliga postoperatörerna, i strid med artikel 85 i fördraget.

65 Sökanden har tillagt att det är oacceptabelt att kommissionen valde att pröva den sistnämnda delen av klagomålet inom ramen för ett beslut som skulle fattas på ett senare stadium (förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-74/92, Ladbroke mot kommissionen, REG 1995, s. II-115, punkt 60, och av den 28 september 1995 i mål T-95/94, Sytraval och Brink's France mot kommissionen, REG 1995, s. II-2651, punkt 62). Kommissionen skulle genom detta förfarande ha åsidosatt artikel 190 i fördraget.

66 Kommissionen har invänt att beslutet av den 6 april 1995 varken rörde remail ABC eller de påstådda överträdelserna av artikel 85 i fördraget. Den anser dessutom att beslutet är tillräckligt motiverat i fråga om icke-fysisk remail.

Förstainstansrättens bedömning

67 Det framgår först och främst av förstainstansrättens bedömning av räckvidden av beslutet av den 6 april 1995 (se punkt 58—62 ovan) att detta beslut inte rör remail ABC. Talan kan således inte bifallas på den grund som avser att beslutet brister i motivering på denna punkt.

68 Vidare har kommissionen i beslutet av den 6 april 1995 konstaterat att sökanden inte har lämnat någon uppgift av sådant slag att den styrker att IECC:s medlemmar ägnar sig åt sådan verksamhet som består av icke-fysisk remail ABA, och att de därför inte har något berättigat intresse i saken i den mening som avses i artikel 3.2 i förordning nr 17. Kommissionens resonemang framgår således klart och otvetydigt av beslutet. Mot denna bakgrund, och då riktigheten av kommissionens slutsatser är avgörande för utgången i målet, kan talan inte vinna bifall på den grund som avser att beslutet i detta hänseende brister i motivering.

69 Slutligen framgår det av beslutet av den 6 april 1995 att detta inte rör de offentliga postoperatörernas överträdelser av artikel 85 i fördraget. Det kan på denna punkt påpekas att den separata handläggningen av denna del av klagomålet inte påverkade bedömningen av klagomålets övriga delar. Handlingarna i ärendet visar för övrigt inte att sökanden har gjort gällande att dessa olika delar inte kunde skiljas åt, medan det däremot är uppenbart att kommissionen fokuserade sin undersökning på å ena sidan tillämpningen av artikel 85 i fördraget på CEPT-avtalet och å andra sidan tillämpningen av artikel 86 på det påstådda spärrandet av remail.

70 Med hänsyn till dessa omständigheter kan talan inte vinna bifall på denna grund.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 3.2 b i förordning nr 17

Parternas argument

71 Sökanden har gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 3.2 b i förordning nr 17, då den drog slutsatsen att IECC:s medlemmar inte hade ett sådant berättigat intresse i saken som ger rätt att framställa klagomål angående de offentliga postoperatörernas missbruk i fråga om icke-fysisk remail.

72 För det första skulle kommissionen, för att komma fram till denna slutsats, ha givit konceptet icke-fysisk remail ABA en ovanligt snäv innebörd, så att IECC:s medlemmar per definition inte kunde anses ägna sig åt denna verksamhet.

73 För det andra anser sökanden att kommissionen härigenom har förbisett IECC:s medlemmars berättigade intresse av att framställa klagomål mot de offentliga postoperatörernas missbruk i fråga om icke-fysisk remail ABCA. Vid denna typ av remail ombesörjer nämligen en privat remail-operatör att post som får materiell form i landet B introduceras i landet C:s postnät för att slutligen befordras till landet A. Sökanden har påpekat att denna form av remail i praktiken motsvarar remail ABC. De offentliga postoperatörerna skulle dock genom en vid tolkning av artikel 23.1 i UPU-konventionen kunna spärra denna post genom att definiera den som icke-fysisk remail ABCA. Ett sådant spärrande av posten, i enlighet med de normer som tillämpas på icke-fysisk remail, skulle utgöra ett verkligt hot mot IECC:s medlemmar, vilket kommissionen har försummat att beakta.

74 Sökanden har erinrat om att klagomålet och meddelandet om anmärkningar innehåller exempel på remail ABC som Deutsche Post har velat definiera som

"icke-fysisk remail". Kommissionen angav, i sin skrivelse av den 13 juli 1994 till IECC, att den fann tillämpningen av dessa normer på icke-fysisk remail "oroande". Därutöver skickade kommissionen den 5 maj 1995 en skrivelse till advokaten för bolaget Lanier, vars post hade spärrats av Deutsche Post. Slutligen skulle Deutsche Post genom att tillämpa artikel 23.1 i UPU-konventionen ha spärrat en betydande del av den ABC-post som expedierats av det schweiziska bolaget Matra AG.

75 Sökanden har till sist påpekat att UPU:s styrelse i maj 1994 föreslog en utvidgning av tillämpningsområdet för artikel 23.1 i UPU-konventionen, för att underlätta spärrandet av icke-fysisk post. Detta förslag skulle ha antagits i september 1996.

76 Kommissionen har medgivit att den i meddelandet om anmärkningar uppgav att de offentliga postoperatörerna hade haft svårigheter med tolkningen av artikel 23.1 i UPU-konventionen vad avsåg denna artikels tillämpningsområde. Den anser sig dock inte ha till uppgift att formulera tolkningar av vad en tillämpning av konkurrensrätten på fiktiva situationer skulle kunna ha för resultat, men att den skall säkerställa respekten för dessa regler i konkreta fall.

77 I detta fall skulle sökanden dock ha bekräftat att dess medlemmar inte är berörda av icke-fysisk remail, såsom den har definierats i beslutet av den 6 april 1995, och att icke-fysisk remail ABCA motsvarar remail ABC.

Förstainstansrättens bedömning

78 Enligt artikel 3.2 b i förordning nr 17 skall fysiska eller juridiska personer som åberopar ett berättigat intresse i saken ha rätt att framställa klagomål angående överträdelser av artiklarna 85 och 86 i fördraget.

79 Av detta följer att kommissionen lagenligt, och utan att det påverkade dess rätt att på eget initiativ inleda ett förfarande för att fastställa överträdelse, kunde besluta att inte vidta åtgärder med anledning av ett klagomål från ett företag som inte kan styrka ett berättigat intresse i saken. Det är således oviktigt att fastställa på vilket stadium i undersökningen kommissionen konstaterade att detta villkor inte var uppfyllt.

80 I detta fall har kommissionen i sitt beslut av den 6 april 1995 dragit slutsatsen att IECC:s medlemmar inte hade ett sådant berättigat intresse i saken som ger rätt att framställa klagomål angående icke-fysisk remail ABA.

81 I sina skriftliga inlagor har sökanden bekräftat att dess medlemmar per definition inte ägnar sig åt sådan verksamhet som består av icke-fysisk remail, på det sätt som den definieras i beslutet av den 6 april 1995.

82 Sökanden har i sina skriftliga inlagor fäst stor betydelse vid den omständigheten att dess medlemmar skulle kunna vara berörda av en annan form av icke-fysisk remail, nämligen icke-fysisk remail ABCA, med hänsyn till de normer som de offentliga postoperatörerna tillämpar på icke-fysisk remail. Denna omständighet kan dock inte anses påverka den slutsats som kommissionen har dragit beträffande icke-fysisk remail ABA. Sökanden har dessutom medgivit att denna slutsats är välgrundad. Vidare har sökanden bekräftat att icke-fysisk remail ABCA i praktiken motsvarar remail ABC, som kommissionen har undersökt i sitt beslut av den 14 augusti 1995, och förstainstansrätten kommer därför att behandla denna aspekt inom ramen för den talan som väckts mot detta beslut.

83 Talan kan således inte bifallas på denna grund.

Den tredje grunden: Åsidosättande av artiklarna 85 och 86 i fördraget

Den första och den andra delgrunden

— Parternas argument

84 Sökanden har för det första framhållit att kommissionen grundade beslutet av den 6 april 1995, angående kommersiell remail ABA, på den premissen att de offentliga postoperatörerna har rätt att spärra all post som de anser transporteras i strid med deras lagstadgade monopol. Enligt sökanden innebär dock denna praxis en kränkning av principen om att affärsverksamhet och myndighetsutövning skall hållas isär (se dom av den 13 december 1991 i mål C-18/88, GB-INNO-BM, REG 1991, s. I-5941, punkterna 25 och 26; svensk specialutgåva, volym 10).

85 För det andra anser sökanden att kommissionens argumentation, enligt vilken spärrandet av ABA-post är avsedd att skydda de offentliga postoperatörernas postmonopol, borde ha motiverats med avseende på artikel 90.2 i fördraget. Sökanden har i detta hänseende anmärkt att kommissionen har antytt att remail ABA medför risk för en minskning av de offentliga postoperatörernas omsättning och därmed äventyrar den samhällsomfattande tjänst som dessa skall tillhandahålla.

86 Vidare skulle beslutet av den 6 april 1995, angående kommersiell remail ABA, vara grundat på den aktuella obalansen mellan de offentliga postoperatörernas kostnader och terminalavgifterna. Enligt sökanden är dock denna obalans endast resultatet av ett otillåtet avtal om prisfastställelse mellan de offentliga postoperatörerna.

87 Slutligen har sökanden gjort gällande att bibehållandet av ett sådant system är oförenligt med artikel 86 c i fördraget.

88 Kommissionen har inledningsvis genmält att den har utgått från den premissen att de offentliga postoperatörerna, vilka har anförtrotts en samhällsomfattande tjänst, har rätt att skydda sina monopol mot missbruk. Så skulle särskilt vara fallet när det gällande systemet med terminalavgifter medför en obalans mellan kostnader och intäkter. Kommissionen har funnit att spärrandet av ABA-post, som i själva verket endast är inrikespost i landet A, inte utgör en överträdelse av artikel 86 i fördraget. Den har preciserat att den inte tillämpade artikel 90.2 i fördraget då den gjorde sitt ställningstagande. Enligt kommissionen utgör ett sådant spärrande av post inte nödvändigtvis myndighetsutövning.

89 Därutöver har kommissionen framhållit de offentliga postoperatörernas svårigheter att säkerställa respekten för sina exklusiva rättigheter så länge som posten inte skickas för att delas ut inrikes. Den har påpekat att CEPT-avtalet inte omfattade denna typ av remail.

90 Slutligen anser kommissionen att det inte kan vara fråga om diskriminering i detta fall, eftersom de tjänster som behandlas olika inte är likvärdiga.

91 Enligt Deutsche Post kan de offentliga postoperatörerna inte tvingas dela ut post med förlust, när denna post olagligen har transporterats över landets gränser för att undgå att bli föremål för tillämpning av det nationella portot.

92 Förenade kungariket har erinrat om att det är nödvändigt att försäljningen av frimärken för inrikespost ger tillräckliga inkomster, om de offentliga postoperatörer som är skyldiga att tillhandahålla en samhällsomfattande tjänst skall kunna upprätthålla ekonomisk balans.

93 La Poste har framhållit att kostnaden för att dela ut posten till slutadressaten utgör den största delen av de offentliga postoperatörernas sammanlagda kostnader. La Poste anser för övrigt att tillämpningen av gemenskapsrätten endast är garanterad i den mån som denna rätt inte missbrukas i syfte att kringgå bestämmelser i nationell rätt (domstolens dom av den 27 september 1989 i mål 130/88, Van de Bijl mot Staatssecretaris van Economische Zaken, REG 1989, s. 3039, och av den 5 oktober 1994 i mål C-23/93, TV 10, REG 1994, s. I-4795, svensk specialutgåva, volym 16).

— Förstainstansrättens bedömning

94 Kommissionen angav i sitt beslut av den 6 april 1995 att kommersiell remail ABA i själva verket utgjorde ett kringgående av de offentliga postoperatörernas lagstadgade postmonopol. Den fann vidare att det under de aktuella omständigheterna var tillåtet att spärra denna typ av remail och att detta inte kunde anses utgöra missbruk i den mening som avses i artikel 86 i fördraget. Kommissionen påpekade dessutom att remail ABA hindrade de offentliga postoperatörerna i destinationslandet att täcka sina kostnader för att dela ut posten, eftersom terminalavgifterna inte är grundade på de faktiska kostnaderna.

95 Det bör, med hänsyn till kommissionens resonemang, kontrolleras om de omständigheter som kommissionen har åberopat är av sådan art att de medför att artikel 86 i fördraget inte skall tillämpas.

96 Förekomsten av ett postmonopol och, följaktligen, det påstådda kringgåendet av detta monopol med hjälp av remail ABA kan inte i sig anses göra det befogat att spärra sagda typ av remail.

97 Varken de nationella lagstiftningar som ligger till grund för de offentliga postoperatörernas legala monopol eller UPU-konventionen medför skyldighet för dessa offentliga postoperatörer att spärra post som är föremål för remail. De offentliga postoperatörerna hade således ett handlingsutrymme som gav dem möjlighet att i förekommande fall låta bli att spärra posten.

98 De offentliga postoperatörernas behov av att försvara sitt monopol kan inte som sådant medföra att spärrandet av ABA-post undgår tillämpningen av artikel 86 i fördraget. Ett sådant resonemang skulle nämligen leda till att ett förfarande uteslöts från denna bestämmelses tillämpningsområde enbart på grund av förekomsten av en dominerande ställning.

99 I motsats till vad kommissionen har gjort gällande kan det omtvistade spärrandet inte anses objektivt motiverat av den omständigheten att de terminalavgifter som utgör de offentliga postoperatörernas ersättning vid remail ABA inte gör det möjligt för operatörerna att täcka sina kostnader för utdelningen av posten.

100 Om det föreligger en obalans mellan en offentlig postoperatörs kostnader för att dela ut inkommande post och den ersättning som operatören erhåller, kan det konstateras att detta är resultatet av ett avtal som har ingåtts mellan de offentliga postoperatörerna själva, däribland de tre offentliga postoperatörer som är berörda i detta mål. Enligt detta avtal skall terminalavgifterna vara fasta belopp, vilka fastställs utan hänsyn till de faktiska kostnaderna för offentliga postoperatörer i destinationslandet.

101 Ett sådant förfarande, som har till syfte att avhjälpa de negativa verkningar som drabbar ett företag i dominerande ställning genom ett avtal som företaget självt har ingått efter att ha bidragit till dess utformning, kan inte anses vara en objektiv grund av sådant slag att den gör det befogat att utesluta en praxis att spärra kommersiell ABA-post från tillämpningsområdet för artikel 86 i fördraget.

102 Det förefaller för övrigt inte som om spärrandet av inkommande post är det enda medlet för en offentlig postoperatör i destinationslandet att täcka kostnaderna för utdelning av denna post, vilket visas av det faktum att Deutsche Post vid flera tillfällen har tagit ut ersättning direkt av avsändarna. Det framgår dock inte av det ifrågasatta beslutet om kommissionen har undersökt huruvida andra åtgärder skulle kunna anses vara mindre ingripande än att spärra posten.

103 La Poste, Post Office och — om än indirekt — Förenade kungariket har framhållit att spärrandet av kommersiell remail ABA var motiverat, med avseende på artikel 90.2 i fördraget, av behovet att säkerställa att de offentliga postoperatörerna iakttog sin skyldighet att tillhandahålla en samhällsomfattande tjänst. Det framgår dock av beslutet av den 6 april 1995 att kommissionen inte har åberopat denna bestämmelse och inte har tillämpat den i förevarande fall, vilket kommissionen också har bekräftat vid förhandlingen.

104 De argument som intervenienterna har anfört i detta hänseende faller därför utanför ramen för den aktuella tvisten. Det ankommer således inte på förstainstansrätten att, i samband med att den prövar lagenligheten på grundval av artikel 173 i fördraget, ta ställning till dessa argument.

105 Det kan således konstateras att kommissionen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning, då den fastslog att spärrandet av kommersiell remail ABA inte utgjorde missbruk i den mening som avses i artikel 86 i fördraget.

106 Beslutet av den 6 april 1995 skall följaktligen ogiltigförklaras med avseende på kommissionens bedömning av huruvida de offentliga postoperatörerna handlade lagenligt då de spärrade kommersiell ABA-post.

107 Under dessa omständigheter saknas det anledning att ta ställning till de övriga argument som sökanden har anfört till stöd för den första och den andra delen av denna grund.

Den tredje och den fjärde delgrunden

108 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att kommissionen har åsidosatt artiklarna 85 och 86 i fördraget genom att inte vidta åtgärder mot de offentliga postoperatörernas strävan att begränsa utvecklingen av å ena sidan remail ABC och å andra sidan icke-fysisk remail.

109 Det skall för det första erinras om att beslutet av den 6 april 1995 inte rör spärrandet av ABC-post (se punkt 58—62 ovan). Vidare kan det påpekas att sökanden inte har visat att den har ett sådant berättigat intresse i saken som ger rätt att framställa klagomål angående de offentliga postoperatörernas åtgärder gentemot ickefysisk remail ABA, såsom den har definieras i detta beslut.

110 Förstainstansrätten finner således att talan inte kan vinna bifall på dessa båda delar av den andra grunden.

C — Yrkanden och grunder som enbart har anförts i mål T-204/95

Förstahandsyrkandet om att skrivelsen av den 12 april 1995 och beslutet av den 14 augusti 1995 skall förklaras vara nulliteter

Parternas argument

111 Sökanden har erinrat om att det inte var genom beslutet av den 14 augusti 1995 utan genom beslutet av den 6 april 1995 som kommissionen avslog den del av klagomålet son avsåg remail ABC. Beslutet av den 14 augusti 1995 skulle således vara det andra beslut som kommissionen har fattat angående identiska omständigheter, vilket enligt sökandens uppfattning utgör en allvarlig sammanblandning av de olika stadierna i det administrativa förfarandet.

112 Sökanden anser således att beslutet av den 14 augusti 1995 och den skrivelse som den 12 april 1995 skickades i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 var överflödiga. Enligt sökanden bör därför dessa båda rättsakter förklaras vara nulliteter (se domstolens dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m. fl., REG 1994, s. I-2555, punkterna 48 och 49; svensk specialutgåva, volym 15)

113 Sökanden har tillagt, att det faktum att det skickades en andra skrivelse i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 och fattades ett nytt beslut angående frågor som redan hade behandlats i beslutet av den 6 april 1995 innebar att sökanden fråntogs vissa av de grundläggande rättigheter som särskilt följer av artikel 6 i Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna, såsom rätten till prövning vid en oavhängig och opartisk domstol, rätten till jämlikhet i medel och rätten till ett avgörande inom skälig tid.

114 Slutligen skulle kommissionen inte kunna göra gällande att den var angelägen om att skydda sökandens processuella rättigheter. I sin skrivelse av den 22 februari 1995 hade sökanden nämligen avstått från alla processuella rättigheter beträffande de frågor som kommissionen hade underlåtit att behandla i sin skrivelse av den 17 februari 1995.

115 Kommissionen har i huvudsak invänt att sökandens argumentation är oförenlig med räckvidden av besluten av den 6 april och den 14 augusti 1995. Kommissionen anser under alla omständigheter att de brister som sökanden har åberopat inte är av sådant slag att de kan läggas till grund för en nullitetsförklaring av beslutet av den 14 augusti 1995. Slutligen har kommissionen bestritt att Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna skulle vara tillämplig i förevarande fall.

Förstainstansrättens bedömning

116 Det framgår av förstainstansrättens bedömning av räckvidden av skrivelserna av den 6 april och den 14 augusti 1995 (se punkt 58—62 ovan) att sökanden har grundat sitt resonemang på en felaktig premiss. Mot denna bakgrund är den argumentation som sökanden har utvecklat till stöd för sina förstahandsyrkanden — att beslutet av den 14 augusti 1995 och den skrivelse som kommissionen den 12 april 1995 skickade i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 skall förklaras vara nulliteter — verkningslös.

117 Det bör i vilket fall som helst erinras om att juridisk nullitet endast kan anses föreligga om institutionernas rättsakter är behäftade med fel som är så uppenbart allvarliga att de inte kan tolereras i gemenskapens rättsordning. De följder som är förbundna med konstaterandet av att en rättsakt från gemenskapsinstitutionerna är en nullitet är så allvarliga att ett sådant konstaterande av rättssäkerhetsskäl måste vara förbehållet absoluta extremfall (se domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m. fl., punkterna 49 och 50). Även om de brister som sökanden har åberopat i förevarande fall vore grundade, kan de inte anses utgöra ett fel av sådant slag att det ger anledning att förklara att beslutet är en nullitet.

118 Härav följer att detta yrkande inte kan bifallas.

Andrahandsyrkandet om att beslutet av den 14 augusti 1995 skall ogiltigförklaras

1. Den första grunden: Åsidosättande av artikel 190 i fördraget

a) Den första delgrunden: Bristande motivering vad avser åberopandet av de offentliga postoperatörernas överträdelse av artikel 85 i fördraget

Parternas argument

119 Sökanden har åberopat att kommissionen genom beslutet av den 14 augusti 1995 har åsidosatt artikel 190 i fördraget, genom att inte tillräckligt motivera avslaget på klagomålet i fråga om hur de offentliga postoperatörernas uppdelning av marknaden skulle bedömas med hänsyn till artikel 85 i fördraget.

120 Kommissionen har genmält att beslutet av den 14 augusti 1995 inte rörde tillämpningen av artikel 85 i fördraget på avtalet i fråga.

Förstainstansrättens bedömning

121 Sökanden har i denna första delgrund fört en argumentation som är identisk med den som redan har behandlats i samband med den första grunden i mål T-133/95. Förstainstansrätten finner därför, av samma skäl som de som angivits ovan i punkt 69, att talan inte kan bifallas på den första delgrunden.

b) Den andra delgrunden: Bristande motivering vad avser remail ABC

Parternas argument

122 Sökanden har för det första hävdat att beslutet av den 14 augusti 1995 inte är tillräckligt motiverat i fråga om kommissionens uppfattning att det inte fanns någon risk för att Deutsche Post och La Poste skulle upprepa vissa av sina överträdelser, trots att kommissionen hade antagit en annan ståndpunkt i det meddelande om anmärkningar som hade riktats till de offentliga postoperatörerna.

123 Sökanden har för det andra anfört att den omständigheten att de offentliga postoperatörerna hade gjort ett åtagande, vars efterlevnad kommissionen inte har kontrollerat, inte utgör en motivering som ger tillräcklig fog för den radikala omsvängningen i kommissionens bedömning, med tanke på att kommissionen i meddelandet om anmärkningar hade avvisat tanken på att dessa åtaganden skulle kunna utgöra ett tillräckligt svar på de frågor som väckts genom klagomålet.

124 Kommissionen har genmält att beslutet av den 14 augusti 1995 är motiverat av det blotta faktum att kommissionen varken har funnit eller försetts med bevis för att de berörda offentliga postoperatörerna skulle ha fortsatt att spärra remail ABC efter den dag då de gjorde sina åtaganden.

Förstainstansrättens bedömning

125 Det följer av fast rättspraxis att motiveringen till ett individuellt beslut dels bör göra det möjligt för den som beslutet riktar sig till att få kännedom om grunderna för det fattade beslutet så att denne i förekommande fall kan göra gällande sina rättigheter och avgöra om beslutet är välgrundat eller inte, dels göra det möjligt för gemenskapernas domstolar att pröva om beslutet är lagenligt (se förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-5/93, Tremblay m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-185, punkt 29, av den 12 januari 1995 i mål T-102/92, Viho mot kommissionen, REG 1995, s. II-17, punkterna 75 och 76, och av den 18 september 1996 i mål T-387/94, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-961, punkterna 103 och 104).

126 Av fast rättspraxis framgår det även att motiveringsskyldighetens exakta omfattning beror på den berörda rättsaktens natur och de omständigheter under vilka den har antagits (domstolens dom av den 14 januari 1981, i mål 819/79, Tyskland mot kommissionen, REG 1981, s. 21, punkt 19). Mot denna bakgrund kan det erinras om att kommissionen i förevarande fall har ifrågasatt — i meddelandet om anmärkningar och i en påföljande skriftväxling — vissa av de offentliga postoperatörernas agerande på området för remail ABC.

127 Det framgår dock av beslutet av den 14 augusti 1995 att kommissionen för det första ansåg att den inte var tvungen att fatta ett beslut om förbud i fråga om förfaranden som redan hade upphört.

128 För det andra erinrade kommissionen om att Deutsche Post och Post Office hade åtagit sig att inte längre spärra remail ABC. Kommissionen sammanfattade med att den inte hade funnit att dessa offentliga postoperatörer fortsatte spärra remail ABC trots sina åtaganden. Härigenom uppfyllde kommissionen sin skyldighet enligt artikel 190 i fördraget på ett sätt som kan anses tillräckligt under de aktuella omständigheterna. Motiveringen — som bygger på att remail ABC inte hade spärrats under en period på över fem år, inklusive de två åren efter det att meddelandet om anmärkningar hade antagits — visar nämligen klart skälen till varför kommissionens slutgiltiga bedömning skiljer sig från den tidigare bedömningen.

129 För övrigt har kommissionen, oberoende av om dess bedömning av omständigheterna eller de slutsatser som den drog var helt korrekta, motiverat beslutet av den 14 augusti 1995 i tillräcklig utsträckning vad beträffar tvetydigheten i Deutsche Posts åtaganden, eftersom kommissionen rimligen kunde anse att denna tvetydighet försvann genom det faktum att Deutsche Post rättade sig efter kommissionens förelägganden under ett stort antal år efter det att meddelandet om anmärkningar hade antagits.

130 För det tredje har kommissionen konstaterat att det endast vid ett tillfälle, år 1989, påvisades att La Poste hade spärrat remail ABC och att det därefter inte har förekommit några bevis på att denna offentliga postoperatör har företagit några åtgärder för att spärra denna typ av remail. Kommissionen har slutligen erinrat om att den inte är skyldig att fatta beslut om förbud beträffande omständigheter som inte längre gäller och har mot denna bakgrund dragit slutsatsen att det, då La Postes spärrande av remail utgjorde en isolerad företeelse, inte finns skäl för att fatta ett sådant beslut. Kommissionen har härigenom tillräckligt väl motiverat varför den ansåg att de åtgärder som La Poste hade vidtagit för att spärra post inte borde bli föremål för ett beslut om förbud.

131 Följaktligen kan talan inte bifallas på den första grunden.

2. Den andra grunden: Åsidosättande av artiklarna 85 och 86 i fördraget, uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna och felaktig rättstillämpning

a) Den första delgrunden: Remail ABC

Parternas argument

132 Sökanden har för det första gjort gällande att de åtaganden som har gjorts av de tyska och de brittiska offentliga postoperatörerna inte har förenats med villkor eller åligganden, till exempel en skyldighet att avge rapporter, såsom är brukligt vid tillämpningen av förordning nr 17 eller rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1; svensk specialutgåva, annex, s. 16). Vidare anser sökanden att icke offentliggjorda åtaganden inte kan upphäva de skadliga följderna av ett konkurrensbegränsande avtal som har utarbetats inom ramen för UPU-konventionen.

133 För det andra har sökanden anfört att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att kontrollera att de gjorda åtagandena uppfylls (se domen i det ovannämnda målet Sytraval och Brink's France mot kommissionen, punkterna 76 och 77).

134 För det tredje bestrider sökanden att åtagandena skulle omfatta alla de åtgärder som har lagts de offentliga postoperatörerna till last i klagomålet. Post Office klandrades till exempel för att ha uppmanat andra offentliga postoperatörer att spärra remail med ursprung i Storbritannien. För övrigt anser sökanden att Post Office inte har avstått från att tillämpa artikel 23.1 i UPU-konventionen på remail ABC, med tanke på de normer som tillämpas på icke-fysisk remail.

135 För det fjärde har sökanden fäst uppmärksamhet vid det faktum att kommissionen i sin skriftväxling har medgivit att Deutsche Post enligt tysk rätt inte kunde avstå från att tillämpa artikel 23 i UPU-konventionen och därför inte rimligtvis kunde göra "frivilliga åtaganden" som var oförenliga med dess lagstadgade skyldigheter.

136 För det femte anser sökanden att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna när den förklarade att "i detta fall finns det inte något bevis för att de båda postoperatörer som avses i IECC:s klagomål från år 1988 ... inte har uppfyllt sina respektive åtaganden gentemot kommissionen år 1989, att avstå från att tillämpa artikel 23.4 på remail ABC". Kommissionen borde nämligen känna till det dokument som visar att tyska postregleringsrådet (Regulierungsrat) i december 1995 försökte avstyra användningen av remail-tjänster och att Deutsche Post har spärrat remail ABC med hjälp av de normer som tillämpas på icke-fysisk remail, i sådana ärenden som Matra AG, Citibank, GZS Bank samt Gartner group och Lanier. I skrivelserna av den 13 juli 1994 och den 23 september 1994 medgav kommissionen för övrigt att antalet fall av spärrad post hade ökat.

137 För det sjätte har sökanden påpekat att kommissionen, i punkt 14.4 i beslutet av den 14 augusti 1995, har angivit att "om dessa åtaganden hade åsidosatts, skulle IECC ha varit i stånd att förete indicier på detta". Enligt sökanden var det dock, i överensstämmelse med vad som var fallet i det ovannämnda målet Sytraval och Brink's France mot kommissionen, betydligt svårare för IECC än för kommissionen att frambringa bevis på de överträdelser som hade begåtts av de offentliga postoperatörerna. Kommissionen skulle således ha underskattat sin skyldighet att utreda de klagomål som den får in.

138 För det sjunde har sökanden påpekat att kommissionen, i punkt 17 och följande punkter i beslutet av den 14 augusti 1995, har fastslagit att det inte var nödvändigt att fatta ett beslut om förbud gentemot La Poste. Sökanden anser att denna ståndpunkt, som är grundad på en isolerad företeelse, är rättsstridig eftersom La Poste inte har tillkännagivit någon avsikt att avstå från att åberopa artikel 23 i UPU-

-konventionen. Enligt sökanden har kommissionen genom att fatta detta beslut uppmuntrat La Poste att fortsätta med sitt konkurrensbegränsande förfarande, i strid med artikel 85 i fördraget.

139 Sökanden har slutligen anmärkt att kommissionen aldrig uttryckligen har åberopat "bristen på gemenskapsintresse" i beslutet av den 14 augusti 1995.

140 Kommissionen har invänt att sökanden aldrig har företett något bevis som styrker att de tre offentliga postoperatörerna i fråga fortfarande spärrade ABC-post. Kommissionen har påpekat att den, när beslutet fattades den 14 augusti 1995, inte hade mottagit något klagomål, angående spärrande av remail ABC, från IECC eller från något annat företag som tillhandahåller remail. Kommissionen bestrider att den, i avsaknad av sådana klagomål, skulle vara skyldig att använda sina begränsade resurser för att få de offentliga postoperatörerna att avge rapport om sina verksamheter.

141 Därutöver har kommissionen betonat att de åtaganden som har gjorts av de offentliga postoperatörerna i fråga är av annan natur än de åtaganden av den franska staten som var aktuella i det ovannämnda målet Sytraval och Brink's France mot kommissionen. Den anser att det aktuella fallet skiljer sig från detta mål genom att det inte rör en klagande i ett mål om statligt stöd. Enligt kommissionen är det för övrigt lättare att bevisa offentliga postoperatörers agerande gentemot privata näringsidkare än att bevisa finansiella transaktioner mellan en stat och ett privat bolag.

142 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har framhållit att kommissionen har rätt att vägra fatta beslut om förbud i brist på tillräckligt gemenskapsintresse. Så skulle här vara fallet, med hänsyn till de åtaganden som gjorts och bristen på bevis för senare överträdelser. Dessutom var sökanden, i egenskap av företrädare för ett stort antal bolag som ägnar sig åt remail, särskilt väl placerad för att upptäcka förekomsten av överträdelser och anmäla dessa till kommissionen.

143 Post Office säger sig ha handlat i överensstämmelse med sitt åtagande i skrivelsen av den 21 april 1989.

144 Deutsche Post har erinrat om innehållet i den skrivelse som skickades till kommissionen den 10 oktober 1989 och som innefattade åtagandena i fråga om remail ABC. Vidare har Deutsche Post hävdat att IECC inte har företett bevis på några eventuella överträdelser av dessa åtaganden.

Förstainstansrättens bedömning

145 Det framgår av beslutet av den 14 augusti 1995, angående remail ABC, att kommissionen inte har företagit någon slutgiltig undersökning av huruvida åtgärderna i fråga var lagenliga med avseende på artikel 86 i fördraget. I huvudsak ansåg kommissionen nämligen att den, med hänsyn till att överträdelserna redan hade upphört och det inte fanns något bevis för att de skulle återupptas, inte hade anledning att utnyttja sin befogenhet att fastställa en överträdelse. Av detta skäl avslogs sökandens klagomål.

146 Med hänsyn till först och främst det allmänna målet för gemenskapens verksamhet på konkurrensrättens område enligt artikel 3 g i fördraget, samt den uppgift som genom artikel 89.1 i fördraget har anförtrotts kommissionen på detta område och slutligen det faktum att artikel 3 i förordning nr 17 inte ger den som har framställt en ansökan med stöd av denna artikel någon rätt att erhålla ett beslut, i den mening som avses i artikel 189 i fördraget, om fastställelse av en överträdelse av artikel 85 och/eller artikel 86 i fördraget, kan det konstateras att kommissionen lagenligt kunde besluta att det inte var lämpligt att vidta åtgärder med anledning av ett klagomål rörande åtgärder som senare upphörde, under förutsättning att detta beslut motiverades.

147 Närmare bestämt har kommissionen, med förbehåll för gemenskapernas domstolars prövningsrätt, rätt att efter att omsorgsfullt ha granskat omständigheterna i det enskilda fallet anse att det inte finns anledning att fortsätta utreda ett klagomål mot bakgrund av de åtaganden som gjorts av de operatörer som avses i detta klagomål, när sökanden inte har företett något bevis på att dessa åtaganden har åsidosatts.

148 Därutöver kan erinras om att kommissionen inte är skyldig att uttryckligen hänvisa till kriteriet "gemenskapsintresse". Det är i det avseendet tillräckligt att sagda kriterium stöder de slutsatser som ligger till grund för beslutet i fråga.

149 I förevarande fall har kommissionen i sitt beslut av den 14 augusti 1995 dragit slutsatsen att det inte fanns anledning att fortsätta utreda klagomålet vad beträffade de tre offentliga postoperatörer som klandrades i detta. Det skall därför i tur och ordning undersökas hur dessa offentliga postoperatörer har agerat i varje enskilt fall.

— Deutsche Post

150 I den skrivelse av den 30 juni 1989 som riktades till kommissionen, och som omnämns i meddelandet om anmärkningar, tillkännagav operatören Deutsche Post att den var villig att avstå från att tillämpa artikel 23.4 i UPU-konventionen på remail inom gemenskapen, under förutsättning att dess rätt att utnyttja de befogenheter som följer av artikel 23.1—23.3 erkändes. I skrivelse av den 10 oktober 1989, som också omnämns i meddelandet om anmärkningar, uppgav Deutsche Post att den inte längre tillämpade artikel 23.4 på remail ABC inom gemenskapen.

151 Av de svar som Deutsche Post har lämnat i samband med förhandlingen framgår det dessutom att enligt tysk rätt är postoperatören inte som sådan skyldig att spärra post som är föremål för remail ABC (se punkt 97 ovan). Deutsche Posts

åtaganden kan således inte ifrågasättas på den grunden att de skulle vara oförenliga med tysk rätt.

152 Det framgår för övrigt av de svar som har lämnats på förstainstansrättens skriftliga frågor att sökanden inte hade upplyst kommissionen om förekomsten av bevisade fall av spärrad ABC-post innan beslutet av den 14 augusti 1995 fattades. Den enda tvist som har förekommit på den punkten är det så kallade Lanier-fallet. Detta ärende, som härrör från år 1991, är dock anhängigt vid de tyska domstolarna, på vilka det ankommer att avgöra om den spärrade posten var remail av typen ABA eller ABC. Enbart förekomsten av denna tvist är inte skäl nog för att ifrågasätta lagenligheten av beslutet av den 14 augusti 1995. Kommissionen kan dessutom, mot bakgrund av de behöriga tyska domstolarnas avgöranden, återuppta det administrativa förfarandet om så skulle anses nödvändigt.

153 Dokumentet från det tyska postregleringsrådet (se punkt 136 ovan) gäller remail ABA och har antagits i december 1995. Kommissionens skrivelser av den 13 juli och den 23 september 1994 rör inte remail ABC utan icke-fysisk remail ABA, beträffande vilken kommissionen på goda grunder har fastslagit, i beslutet av den 6 april 1995, att sökanden inte har ett berättigat intresse i saken. Dessa handlingar kan följaktligen inte påverka giltigheten av beslutet av den 14 augusti 1995, vilket enbart avser remail ABC.

154 Även om det är riktigt att Deutsche Posts åtagande endast avser artikel 23.4 i UPU-konventionen och således inte utesluter att icke-fysisk ABCA-post, som i praktiken motsvarar fysisk remail ABC, spärras genom en vid tolkning av artikel 23.1 i UPU-konventionen i enlighet med de normer som tillämpas på icke-fysisk remail, framgår det inte av handlingarna i målet att sökanden, innan beslutet fattades, skulle ha försett kommissionen med något som helst bevis för att Deutsche Post hade tillämpat dessa normer.

155 Sökanden har inte under det administrativa förfarandet företett några bevis på att Deutsche Post hade spärrat ABC-post trots sina åtaganden, och det kan därför fastslås att det var på goda grunder som kommissionen beslutade att det inte fanns anledning att fortsätta utreda dessa anmärkningar i klagomålet.

— Post Office

156 Det kan konstateras att de åtaganden som gjordes av Post Office den 21 april 1989 är helt otvetydiga vad beträffar löftet om att varken då eller i framtiden tillämpa artikel 23.4 i UPU-konventionen. Kommissionen har för övrigt på goda grunder fastslagit att det inte hade visats — och än mindre påståtts — att Post Office efter detta datum hade spärrat post med tillämpning av denna artikel i UPU-konventionen.

157 Då sökanden inte, under det administrativa förfarandet, har företett några bevis på att Post Office har spärrat ABC-post trots sina åtaganden, kan det fastslås att det var på goda grunder som kommissionen fastslog att det inte fanns anledning att fortsätta utreda denna punkt i klagomålet.

158 Sökanden har dock gjort gällande att dessa åtaganden är alltför begränsade i följande två avseenden.

159 För det första har den omständigheten att Post Office hade uppmanat andra offentliga postoperatörer att spärra post med ursprung i Storbritannien behandlats i punkt 14.4 i beslutet av den 14 augusti 1995. I detta beslut drog dock kommissionen slutsatsen att det inte fanns någon risk för att det påtalade förfarandet skulle återupptas, och den hänvisade därvid dels till de åtaganden som gjorts av andra offentliga postoperatörer, dels till det faktum att den inte hade erhållit några bevis för att dessa åtaganden åsidosatts.

160 Även om Post Offices åtaganden endast omfattar ett eventuellt spärrande av ABC-post från Post Offices egen sida, kan dessa åtaganden — mot bakgrund av att det inte har förekommit några nya uppmaningar att spärra post sedan Post Office i januari 1997 särskilt riktade en skrivelse till en annan offentlig postoperatör i gemenskapen, att Deutsche Post gjort ett åtagande och att det saknas bevis för att andra offentliga postoperatörer skulle ha spärrat post — anses utgöra en tillräcklig grund för kommissionens slutsats att det inte längre förelåg någon risk för att Post Office åter skulle rikta sådana uppmaningar, och att det därför inte fanns anledning att fortsätta utreda denna punkt i klagomålet.

161 Vad för det andra gäller bedömningen av huruvida det fanns en möjlighet att Post Office skulle åberopa de normer som tillämpas på icke-fysisk remail inom ramen för en vid tolkning av artikel 23.1 i UPU-konventionen, är det tillräckligt att konstatera att svaranden inte har visat eller ens påstått att Post Office någonsin hade tillämpat dessa normer, vare sig före eller efter att ha gjort åtagandena i fråga.

— La Poste

162 Det kan noteras att sökanden inte har bestritt att La Postes spärrande av post i oktober 1989 utgjorde en isolerad företeelse.

163 Under dessa omständigheter, och i brist på minsta bevis för eller påstående om att post någon gång skulle ha spärrats under en sexårsperiod, är det på goda grunder som kommissionen har funnit att det inte fanns risk för att La Poste skulle återfalla i sitt tidigare beteende och att det således varken fanns anledning att fortsätta utreda detta ärende eller att fatta ett beslut om förbud gentemot La Poste.

164 Det framgår av alla dessa omständigheter att kommissionen på goda grunder har dragit slutsatsen att det inte fanns anledning att fortsätta utreda klagomålet i detta hänseende. Det kan härvid erinras om att kommissionen i sitt beslut inte har tagit slutgiltig ställning till huruvida artikel 86 i fördraget är tillämplig på de offentliga postoperatörernas förfaranden i fråga om remail ABC. Beslutet påverkar därför inte sökandens rätt att utnyttja de rättsmedel som den finner lämpliga, om den skulle erhålla bevis för att ett förfarande som den anser är rättsstridigt har återupptagits.

165 Talan kan således inte bifallas på den första delen av denna grund.

b) Den andra delgrunden: Angående bedömningen av förekomsten av artikel 23 i UPU-konventionen med avseende på konkurrensrätten

Parternas argument

166 Sökanden har erinrat om att kommissionen i beslutet av den 14 augusti 1995 har dragit slutsatsen att enbart förekomsten av artikel 23 i UPU-konventionen inte nödvändigtvis strider mot gemenskapens konkurrensregler och att det endast är utnyttjandet av de handlingsmöjligheter som följer av denna bestämmelse som under vissa omständigheter — det vill säga medlemsstaterna emellan — skulle kunna utgöra en överträdelse av dessa regler.

167 Enligt sökanden är det dock inte nödvändigt att vid tillämpning av artikel 85.1 i fördraget beakta det faktiska resultatet av ett avtal, när det framgår att detta har till syfte att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen (domstolens dom av den 13 juli 1966 i de förenade målen 56/64 och 58/64, Consten och Grundig mot kommissionen, REG 1966, s. 429; svensk specialutgåva, volym 1, s. 277). I maj 1994 föreslog UPU:s styrelse en utvidgning av tillämpningsområdet för artikel 23.1 i

UPU-konventionen. Sökanden anser att i den mån som artikel 23 i UPU-konventionen utgör ett avtal om uppdelning av marknaden mellan de offentliga postoperatörerna, är det tillräckligt att dessa operatörer har kommit överens om att förnya sagda bestämmelse och dess tillämpning inom ramen för Reims-avtalet för att artikel 85 skall ha åsidosatts.

168 Kommissionen har invänt att de offentliga postoperatörerna kan verkställa sådana avtal som den omarbetade UPU-konventionen, under förutsättning att de inte tillämpar dem på ett sätt som strider emot artiklarna 85 och 86 i fördraget. Tillämpningen av artikel 23 i UPU-konventionen skulle således vara acceptabel så länge som varken det land där posten har sitt ursprung eller det land vars förvaltning tar hand om remail är medlemsstater.

Förstainstansrättens bedömning

169 Det bör inledningsvis påpekas att sökanden inte har lämnat någon uppgift som stöder dess påstående att det faktum att varje offentlig postoperatör har givit sitt stöd åt ett bibehållande av artikel 23 i UPU-konventionen och dess tillämpning inom ramen för Reims-avtalet är resultatet av ett avtal mellan företag, beslut av företagssammanslutningar eller ett samordnat förfarande mellan företag, i den mening som avses i artikel 85.1 i fördraget.

170 Även om det antogs att så vore fallet, har sökanden inte förklarat på vilket sätt det stöd som de offentliga postoperatörerna påstås ha överenskommit om att ge åt ett bibehållande av artikel 23 i UPU-konventionen skulle vara av sådant slag att det vederlägger kommissionens slutsats om att själva förekomsten av denna bestämmelse inte nödvändigtvis strider mot gemenskapens konkurrensregler.

171 Slutligen skall det erinras om att artikel 23 i UPU-konventionen, som formellt sett är en mellanstatlig konvention av global omfattning, inte uppställer någon skyldighet att spärra post som är föremål för remail. Blotta förekomsten av denna bestämmelse utgör inte, vad gäller de offentliga postoperatörerna, en överträdelse av gemenskapens konkurrensregler som kommissionen skulle kunna fastställa i samband med utredningen av ett klagomål som har riktats mot dessa offentliga postoperatörer. Det är således på goda grunder som kommissionen har dragit slutsatsen att det endast är de offentliga postoperatörernas tillämpning av denna bestämmelse som omfattas av gemenskapens konkurrensregler, och det under förutsättning att handeln mellan medlemsstaterna påverkas.

172 Talan kan således inte bifallas på den andra delen av denna grund.

c) Den tredje delgrunden: Åsidosättande av artiklarna 85 och 86 i fördraget på grund av att det inte har fattas ett beslut om förbud.

Parternas argument

173 Sökanden har för det första anfört att spärrandet av ABC-post utgör ett missbruk av dominerande ställning i den mening som avses i artikel 86 i fördraget, vilket inte kan motiveras med åberopande av artikel 90.2 i fördraget. Enligt sökanden har denna post dessutom spärrats med tillämpning av ett avtal om uppdelning av marknader som utkristalliserats i artikel 23 i UPU-konventionen. Då detta avtal verkställs av offentliga postoperatörer, som var och en har en dominerande ställning på sin respektive marknad, innebär det också att de offentliga postoperatörerna missbrukar sin kollektiva dominerande ställning. Sökanden anser därför att kommissionen har åsidosatt artiklarna 85 och 86 i fördraget genom att avslå klagomålet utan att fatta ett beslut om förbud mot spärrandet av remail ABC.

174 Sökanden har för det andra gjort gällande att de offentliga postoperatörerna själva har gjort komplicerade juridiska avvägningar beträffande konkurrensrättens tillämpning, eftersom bedömningen av huruvida det var lagenligt att spärra ABC-post omfattade en uppskattning av i vilken mån ett postmonopol är nödvändigt för att de offentliga postoperatörerna skall kunna fullgöra de uppgifter av allmänt intresse som har anförtrotts dem. Sökanden anser därför att spärrandet av denna post innebär en kränkning av principen om att affärsverksamhet och myndighetsutövning skall hållas isär, i strid med artikel 86 i fördraget.

175 Kommissionen har anfört att denna delgrund saknar relevans, eftersom beslutet inte innehåller något påstående om att spärrandet av remail ABC är förenligt med konkurrensrätten.

Förstainstansrättens bedömning

176 Kommissionen har, i sitt beslut av den 14 augusti 1995, inte på något sätt godkänt de åtgärder för att spärra ABC-post som har vidtagits med tillämpning av artikel 23.4 i UPU-konventionen. Kommissionen har nämligen i huvudsak grundat sitt beslut på det förhållandet att det inte fanns anledning att vidta åtgärder mot förfaranden som redan hade upphört, då de offentliga postoperatörerna hade gjort åtaganden i detta hänseende och då det inte fanns något bevis för att dessa åtaganden hade åsidosatts. Det kan erinras om att förstainstansrätten har fastslagit att denna bedömning var välgrundad.

177 Denna delgrund är verkningslös, eftersom kommissionen inte på något vis har godkänt ovannämnda spärrande av post.

178 Mot bakgrund av dessa omständigheter kan talan inte bifallas på denna grund.

D — De grunder som är gemensamma för målen T-133/95 och T-204/95

Maktmissbruk

Parternas argument

179 Enligt sökanden har kommissionen använt sina befogenheter i syfte att främja de offentliga postoperatörernas sektoriella intressen och den har därmed försummat sin uppgift att skydda konkurrensen.

180 Sökanden anser nämligen att kommissionen, efter sju år av administrativt förfarande, uppsåtligt skapade tvetydighet i detta förfarande genom att upprätta skrivelsen av den 17 februari 1995, beslutet av den 6 april 1995 och skrivelsen av den 12 april 1995, eftersom dessa handlingar avvek från den symmetri som förfarandet dittills hade uppvisat. Enligt sökandens uppfattning var syftet med att splittra upp besluten, liksom möjligheten att det skulle fattas ett sista beslut angående tillämpningen av artikel 85 i fördraget på de offentliga postoperatörernas verkställande av artikel 23 i UPU-konventionen, att av politiska skäl bromsa det administrativa förfarandet.

181 Sökanden anser också att kommissionens hållning strider mot dess fasta praxis, med tanke på att den inte har vidtagit åtgärder mot ett missbruk av dominerande ställning och att den har gått med på att avsluta sina undersökningar endast på grund av de tyska och de brittiska offentliga postoperatörernas åtaganden utan att kräva bevis för att dessa åtaganden faktiskt har iakttagits. Enligt sökanden har La Poste aldrig godtagit kommissionens ståndpunkt i fråga om tolkningen av artikel 23 i UPU-konventionen. Denna släpphänta hållning hos kommissionen kan endast förklaras av att det förekom avsevärda politiska påtryckningar.

182 Enligt sökanden har kommissionens ledamöter Leon Brittan och Karel Van Miert, i sina tal av den 19 maj 1992 respektive den 7 april 1993, medgivit att "remail"-ärendet behandlades på ett politiskt sätt. Detta skulle även framgå av att kommissionen prioriterade antagandet av grönboken angående postservice framför att fatta beslut om förbud i "remail"-ärendet.

183 Därutöver har sökanden framhållit att Karel Van Miert, i sin skrivelse av den 28 mars 1995, framförde följande till förbundsministeriet för post och telekommunikation: "Sammanfattningsvis vill jag precisera att klagomålet från IECC ... hädanefter kommer att betraktas som ogrundat." Kommissionen underrättade således inte sökanden om att det hade fattats ett slutligt beslut rörande klagomålet förrän efter det att den hade underrättat ovannämnda ministerium. Sökanden anser därför att kommissionen har missbrukat sina befogenheter genom att i förtid lämna konfidentiella upplysningar till utomstående. Denna skrivelse vittnar dessutom om att kommissionen inte ville ingripa mot det flera gånger inträffade spärrandet av post, eftersom den var rädd att väcka de tyska myndigheternas missnöje.

184 Kommissionens strategi att bromsa förfarandet i fråga om remail motsvarar, enligt sökanden, den strategi som institutionen har tillämpat vid handläggningen av andra klagomål som har framställts mot de offentliga postoperatörerna.

185 Sökanden har i sin replik i mål T-204/95 erinrat om att den upprepade gånger har ansökt om att få tillgång till handlingarna i ärendet, vilket kommissionen antingen skriftligen eller muntligen har förvägrat den. Härigenom skulle kommissionen ha åsidosatt sökandens rätt till försvar, principen om jämlikhet i medel och sökandens rätt att yttra sig, vilket bekräftar att kommissionen har gjort sig skyldig till maktmissbruk.

186 Kommissionen bestrider att besluten av den 6 april och den 14 augusti 1995 skulle ha inneburit maktmissbruk.

187 Kommissionen anser att sökandens argument beträffande tillgången till handlingarna i ärendet utgör nya grunder som inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. De kan således inte åberopas, enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna.

Förstainstansrättens bedömning

188 Enligt fast rättspraxis skall ett beslut inte anses innebära maktmissbruk annat än om objektiva, relevanta och överensstämmande indicier tyder på att beslutet har fattats för att uppnå andra syften än de som anges (domstolens dom av den 12 november 1996 i mål C-84/94, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-5755, punkt 69, och domen i det ovannämnda målet Tremblay m. fl. mot kommissionen, punkt 87 och följande punkter).

189 I förevarande fall kan den tid som det administrativa förfarande som utmynnade i de båda besluten varat till stor del förklaras av de behandlade frågornas komplicerade ekonomiska aspekter, det antal offentliga postoperatörer som var inblandade i förhandlingarna om det preliminära Reims-avtalet, det samtidiga antagandet av grönboken angående postservice och det faktum att genomförandet av ett sådant ersättande system som Reims-avtalet — som också har varit en faktor i kommissionens bedömning av spärrandet av ABA- och ABC-post — kräver avsevärd tid.

190 Leon Brittan har för övrigt, i det tal av den 19 maj 1992 som sökanden själv har åberopat, preciserat att kommissionen inom postsektorn använder ett dubbelt tillvägagångssätt för att samtidigt säkerställa konkurrensreglernas tillämpning och upprättandet av en lagstiftning som avreglerar denna sektor. Karel Van Mierts förklaring av den 7 april 1993, som klaganden har åberopat, skall också tolkas mot bakgrund av detta dubbla tillvägagångssätt. I ett sådant ärende som det ifrågavarande, som på ett mer allmänt sätt omfattas av kommissionens överväganden

beträffande postsektorns framtid i gemenskapen, är denna dubbla metod befogad. Det finns därför inget skäl att anse att denna dubbla metod skulle tyda på att det har förekommit maktmissbruk i samband med besluten av den 6 april och den 14 augusti 1995.

191 Vad beträffar påståendena om att beslutet av den 6 april 1995 var tvetydigt i fråga om räckvidden och att kommissionen av politiska skäl ville bromsa fattandet av ett slutligt beslut, som skulle ha avslutat hela "remail"-ärendet, genom att splittra upp detta ärende, är det tillräckligt att erinra om att det av själva ordalydelsen av skrivelsen av den 17 februari 1995 och beslutet av den 6 april 1995 framgår att sistnämnda beslut inte avsåg hela klagomålet. Dessutom var kommissionen, sedan den hade bestämt sig för att avslå de andra delarna av klagomålet genom att fatta ett formellt beslut, tvungen att i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 rikta en ny skrivelse till klaganden som särskilt angav skälen till varför kommissionen inte biföll klagomålet. Sökanden har inte heller visat att uppstyckningen av de svar som har lämnats beträffande olika delar av klagomålet skulle ha kunnat påverka kommissionens behandling av detta eller att kommissionen skulle ha haft för avsikt att bromsa handläggningen av klagomålet.

192 Den omständigheten att kommissionen underrättade det tyska postministeriet om utgången i ärendet några dagar innan klaganden själv informerades, visar inte att beslutet av den 6 april 1995 har fattats för att uppnå andra syften än de angivna.

193 Sökandens hänvisning till kommissionens behandling av andra klagomål eller ärenden, som dock har gällt postverksamhet som tydligt skiljer sig från verksamheten i "remail"-ärendet, saknar relevans för avgörandet huruvida de beslut som fattats i detta fall har inneburit maktmissbruk.

194 Argumenten rörande tillgång till handlingarna skall inte betraktas som en specifikt åberopad grund utan är, enligt sökanden, endast ett ytterligare indicium på det maktmissbruk som åberopas i ansökan. Det finns således ingen grund för kommissionens invändning om att de skall avslås enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna.

195 Det förhåller sig dock så, att även om det antas att sökanden inte har fått tillbörlig tillgång till handlingarna, kan denna omständighet inte i sig påvisa att beslutet av den 14 augusti 1995, som yrkas ogiltigförklarat i mål T-204/95, har fattats för att uppnå andra syften än de angivna.

196 Under dessa omständigheter kan talan inte vinna bifall på den grund som avser maktmissbruk.

Åsidosättande av vissa allmänna rättsprinciper

Parternas argument

197 Sökanden har som första delgrund gjort gällande att kommissionen har åsidosatt rättssäkerhetsprincipen, principen om skydd för berättigade förväntningar och principen om god förvaltningssed genom att den 12 april 1995 skicka en skrivelse i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63, trots att den redan hade fattat ett slutligt beslut angående klagomålet i dess helhet. Denna skrivelse skulle nämligen ha försatt sökanden i ovisshet beträffande verkningarna av beslutet av den 6 april 1995. Dessa principer skulle dessutom ha åsidosatts i den mån som sagda beslut inte innehåller några klargöranden i fråga om huruvida de normer som tillämpades på icke-fysisk remail var godtagbara.

198 Som andra delgrund har sökanden åberopat att kommissionen, genom att skicka de varslande skrivelserna, offentliggöra presskommunikéer och kommissionsledamoten Leon Brittans tal samt anta ett meddelande om anmärkningar i ett ärende som

liknade tidigare ärenden där den hade fattat beslut om förbud, lät förstå att den skulle tillämpa konkurrensreglerna i det aktuella ärendet. Denna hållning grundade sökandens förväntningar om att kommissionen skulle fatta ett slutligt beslut om förbud.

199 Som tredje delgrund har sökanden gjort gällande att icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts, eftersom kommissionen i regel inte låter så snäva och ofullständiga åtaganden ligga till grund för ett beslut om att avstå från att bestraffa de företag som har överträtt konkurrensrätten.

200 Som sista delgrund har sökanden åberopat att kommissionen har åsidosatt principen om god förvaltningssed, på grund av att det behövdes 81 månader för att fatta det slutliga beslutet om avslag (se domen i det ovannämnda målet Sytraval och Brink's France mot kommissionen, punkt 56).

201 Kommissionen har erinrat om att skrivelsen av den 12 april 1995 skickades i syfte att tillgodose sökandens rätt att yttra sig. Kommissionen har dessutom framhållit att enligt rättspraxis har en klagande inte rätt att erhålla ett beslut om fastställelse av en överträdelse och kan således inte ha några berättigade förväntningar om att erhålla ett sådant beslut. Kommissionen har slutligen invänt att den tid som har krävts för att handlägga klagomålet inte ger sökanden rätt att ifrågasätta det sätt på vilket kommissionen har utövat sina befogenheter.

Förstainstansrättens bedömning

202 Sökanden har till stöd för den första delgrunden åberopat att beslutet av den 6 april 1995 innebar att klagomålet avslogs i sin helhet. Av förstainstansrättens bedömning angående räckvidden av detta beslut (se punkt 58—62 ovan) framgår dock att så inte var fallet. Talan kan således inte bifallas på den första delgrunden.

203 Beträffande den andra delgrunden, skall det erinras om att artikel 3 i förordning nr 17 inte ger den som framställer en ansökan med stöd av denna artikel rätt att erhålla ett beslut av kommissionen, i den mening som avses i artikel 189 i EG-fördraget, om fastställelse av en överträdelse av artikel 85 eller artikel 86 i fördraget (se bland annat domen i det ovannämnda målet Tremblay m. fl. mot kommissionen, punkt 59). Oavsett vilket stadium i utredningen av klagomålet kommissionen befann sig i, kan sökanden därför inte ha haft grund för några förväntningar om att det skulle fattas ett beslut om förbud mot det påtalade förfarandet.

204 Vad beträffar den tredje grunden, kan det konstateras att sökanden inte har visat att kommissionen i en med detta fall jämförbar situation ändå skulle ha fällt företagen i fråga. Sökanden har följaktligen inte styrkt det påstådda åsidosättandet av icke-diskrimineringsprincipen.

205 Vad slutligen angår sökandens påstående om att det administrativa förfarandet var överdrivet utdraget, kan det hänvisas till punkterna 189 och följande punkter i denna dom, i vilka förstainstansrätten närmare har angivit skälen till att den relativt långa tid som kommissionen behövde för att nå fram till de slutliga besluten kan anses befogad.

206 Av samtliga dessa skäl följer att talan inte kan bifallas på denna grund.

Begäran om företeende av handlingar

207 Sökanden har i sin replik i mål T-204/95 och sitt yttrande över interventionsinlagorna i målen T-133/95 och T-204/95 yrkat att förstainstansrätten skall besluta om företeende av vissa handlingar.

208 Förstainstansrätten har såsom processledande åtgärd begärt att vissa av dessa handlingar skall företes. Eftersom företeendet av övriga handlingar inte förefaller nödvändigt för avgörandet av mål T-204/95, saknas anledning att bevilja sökandens begäran i fråga om dessa handlingar.

Rättegångskostnader

209 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om så har yrkats. Eftersom sökanden är tappande part i mål T-204/95, skall sökanden ersätta kommissionens kostnader i detta mål. Kommissionen har på en punkt tappat målet T-133/95 och skall således ersätta sökandens kostnader i detta mål.

210 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall medlemsstater som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Följaktligen skall Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland bära sina kostnader. Enligt andra stycket i samma bestämmelse kan förstainstansrätten besluta att även andra intervenienter än de som anges i första stycket skall bära sina rättegångskostnader. Eftersom de intervenerande offentliga postoperatörerna har tappat mål T-133/95, men vunnit framgång i mål T-204/95, finns det skäl att besluta att varje intervenient skall bära sin kostnad i målen T-133/95 och T-204/95.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Målen T-133/95 och T-204/95 förenas med avseende på domen.

2) Beslutet av den 6 april 1995 ogiltigförklaras i den del som rör fysisk kommersiell remail ABA.

3) Talan ogillas i övrigt.

4) Kommissionen skall ersätta sökandens rättegångskostnader i mål T-133/95.

5) Sökanden skall ersätta kommissionens rättegångskostnader i mål T-204/95.

6) Varje intervenient skall bära sin rättegångskostnad i målen T-133/95 och T-204/95.

Vesterdorf Briët Lindh

Potocki Cooke

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 september 1998.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitiesekreterare Ordförande

Innehåll

Bakgrund till tvisten ..... II - 3652

International Express Carriers Conference (IECC) och remail ..... II - 3652

Terminalavgifter och konventionen om Världspostföreningen ..... II - 3653

IECC:s klagomål och 1987 års CEPT-avtal. ..... II - 3655

Kommissionens handläggning av klagomålet ..... II - 3656

Förfarande ..... II - 3663

Parternas yrkanden ..... II - 3665

Mål T-133/95 ..... II - 3665

Mål T-204/95 ..... II - 3667

Huruvida interventionsansökningarna från Post Office kan upptas till prövning ..... II - 3669

Huruvida yrkandet att förstainstansrätten skall ålägga kommissionen att vidta lämpliga åtgärder för att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 176 i fördraget kan upptas till prövning .. II - 3669

Saken ..... II - 3670

A — Räckvidden av besluten av den 6 april och den 14 augusti 1995 ..... II - 3670

Parternas argument ..... II - 3670

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3671

B — Grunder som enbart har anförts i mål T-133/95 ..... II - 3672

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 190 i fördraget ..... II - 3672

Parternas argument ..... II - 3672

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3673

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 3.2 b i förordning nr 17 ..... II - 3674

Parternas argument ..... II - 3674

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3675

Den tredje grunden: Åsidosättande av artiklarna 85 och 86 i fördraget ..... II - 3677

Den första och den andra delgrunden ..... II - 3677

— Parternas argument ..... II - 3677

— Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3679

Den tredje och den fjärde delgrunden ..... II - 3681

C — Yrkanden och grunder som enbart har anförts i mål T-204/95 ..... II - 3682

Förstahandsyrkandet om att skrivelsen av den 12 april 1995 och beslutet av den 14 augusti 1995 skall förklaras vara nulliteter ..... II - 3682

Parternas argument ..... II - 3682

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3683

Andrahandsyrkandet om att beslutet av den 14 augusti 1995 skall ogiltigförklaras . II - 3684

1. Den första grunden: Åsidosättande av artikel 190 i fördraget ..... II - 3684

a) Den första delgrunden: Bristande motivering vad avser åberopandet av de offentliga postoperatörernas överträdelse av artikel 85 i fördraget ... II - 3684

Parternas argument ..... II - 3684

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3685

b) Den andra delgrunden: Bristande motivering vad avser remail ABC ... II - 3685

Parternas argument ..... II - 3685

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3686

2. Den andra grunden: Åsidosättande av artiklarna 85 och 86 i fördraget, uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna och felaktig rättstillämpning ..... II - 3688

a) Den första delgrunden: Remail ABC ..... II - 3688

Parternas argument ..... II - 3688

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3691

— Deutsche Post ..... II - 3692

— Post Office ..... II - 3694

— La Poste ..... II - 3695

b) Den andra delgrunden: Angående bedömningen av förekomsten av artikel 23 i UPU-konventionen med avseende på konkurrensrätten ..... II - 3696

Parternas argument ..... II - 3696

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3697

c) Den tredje delgrunden: Åsidosättande av artiklarna 85 och 86 i fördraget på grund av att det inte har fattas ett beslut om förbud. ..... II - 3698

Parternas argument ..... II - 3698

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3699

D — De grunder som är gemensamma för målen T-133/95 och T-204/95 ..... II - 3700

Maktmissbruk ..... II - 3700

Parternas argument ..... II - 3700

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3702

Åsidosättande av vissa allmänna rättsprinciper ..... II - 3704

Parternas argument ..... II - 3704

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3705

Begäran om företeende av handlingar ..... II - 3706

Rättegångskostnader ..... II - 3707